

— Добрѣ, гълабъ . . . тѣ ще посвирятъ и поиграятъ, промълви циганката и утиде.

— Каква ракия? попита Пето.

— Мاستика, отговори милязимтъ. Никой не възрази.

Слѣдъ нѣколко минути се появи на масата шише съ мастика, стомна съ вода и за всѣкиго отдѣлно стаканъ. Механджията взе шишето, налѣ отъ него бистра жидкостъ въ чашитѣ, която жидкостъ, слѣдъ като се допълниха чашитѣ съ вода, стана бѣла, като млѣко. Това питие, да кажемъ въ скобки, е много вкусно и има сакжзова миризма; источнитѣ народи го обичатъ много, най-много турцитѣ.

Заедно съ появляването на мастиката се разнесоха звуковетѣ на циганската музика. Това не бѣше музика на унгарски цигулари, които свирятъ маршове, чардаши и даже нѣщо изъ съчиненията на Листа, но музика първобитна, която състои отъ повторение въ тактъ на монотонна мелодия. Всичкото разнообразие на тѣхнитѣ музикални инструменти състояше отъ тъпанъ и свирка. Единъ отъ циганитѣ бѣше взѣлъ свирката въ уста, другийтъ удари даарето и се раздадоха твърдѣ неприятни звукове. Послѣ непродължителното свирѣние се почна жалната пѣсенъ, на която всѣкий куплетъ се начинаше и свършваше съ повтарящото по-нѣколко пѣти: „аманъ!“

„Аманъ, аманъ, аманъ! . . . викаше пѣвецътъ, чернитѣ ѣ очи . . . аманъ, аманъ, аманъ . . . Аманъ, аманъ, аманъ, черни като въглѣнъ, аманъ, аманъ, аманъ! . . .“ и тѣй нататъкъ. Въ врѣме възпѣванието на чернитѣ очи искокна една циганка, направи единъ кръгъ, и се възпрѣ на това мѣсто, отъ гдѣто излѣзна. Послѣ изкочи втора, третя, четвърта, пета и всички повториха едно и сѣщото. Двѣтъ отъ тѣзи петъ жени, които бѣха покрити съ парцалакъ, се виждаха да се момичета. Всичкитѣ бѣха сухи, слаби, съ блѣдни лица, бѣли устни, свѣтли очи и съ черни разрошавѣни косми. Когато излѣзоха, почнаха да подскачатъ, да тропатъ съ крака и да правятъ съ *тумбацитѣ* си непристойни движения. Турцитѣ гледаха всичко това съ голѣмо удоволствие, особено кога се въртѣха женитѣ и удрѣха съ рѣце голитѣ си крака.